

[Helga Pedersen.]

spørgsmålet interesserede retter henvendelse til ministeren for offentlige arbejder med henstilling om, at ekspropriationsbemyndigelse ikke gives“ o. s. v.

Jeg tror dog, at hvis man skal ind på den ordning, må det i lovteksten uddybes noget mere, hvad det er, man ønsker sig med hensyn til den højtærede ministers kompetence.

Se, når man læser sådanne lovtekster med motiver, synes jeg nok man må spørge, hvor den højtærede justitsminister egentlig har været henne, da dette blev diskuteret. Man må også spørge, om dette er udtryk for justitsministerens og hans lovkontors afvejelse af, hvad der er retligt og administrativt bedst for borgerne, eller om det i virkeligheden er en simpel konsekvens af en tovtækning i den høje regering. Jeg synes også, man må spørge, om den højtærede statsminister er enig i denne ordning.

Jeg kunne forstå, hvis statsministeren fik disse beføjelser; jeg ville finde det endnu mere rimeligt, hvis justitsministeren, der dog er fagminister på disse områder, fik disse beføjelser. Men man kunne vel også tænke sig en ordning, hvor ingen bestemt minister fik sådanne beføjelser. Man kan vel nok sige, at når man betænker, at justitsministeren er den, der i første række beskæftiger sig med borgernes retlige stilling, er det ikke megen kompetence, den højtærede minister for offentlige arbejder overlader sin kollega. Der bliver tilbage til justitsministeren kun bestemmelsen i § 27, stk. 4, hvorefter ministeren kan fastsætte nærmere regler om tinglysningsmæssige berigtigelser, der foranlediges af ekspropriationer, og dette lille område kan den højtærede justitsminister kun ordne i samråd med den højtærede landbrugsminister.³³

Alt i alt mener jeg altså, at den foreslåede ordning ved lovforslaget, som i øvrigt har adskillige forbedringer, tiltrænger noget mere forklaring end den, vi hidtil har fået, og jeg beder derfor den højtærede minister for offentlige arbejder enten her i dag eller under udvalgsbehandlingen give os noget nærmere oplysning om begrundelsen for denne stilling.

I øvrigt er jeg tilfreds med, at man lovfæster ekspropriatens ret til ved ekspropriation af en del af ejendommen at kræve hele

ejendommen overtaget, og det er vel også rimeligt at give eksproprianten en lignende ret. Men jeg sætter et spørgsmålstegn ved, om denne ret skal gælde i alle tilfælde uanset ekspropriatens, altså borgerens, protest, navnlig fordi man jo her går ud over det, der er nødvendigt til ekspropriationsanlæggets gennemførelse, og man tillader altså anlægsmyndigheden at anlægge en rent økonomisk betragtning.

Lovforslaget har jo i betydelig grad udbygget partsprincippet som gældende for borgerens, ekspropriatens, stilling over for anlægsmyndigheden og har dermed forbedret borgerens stilling betydeligt. I forbindelse med pligten til at begære kendelserne og i forbindelse med vejledningspligten vedrørende klageadgangen må forslagets bestemmelser betegnes som betydelige forvaltningsretlige fremskridt, men jeg savner en nærmere omtale af det vigtige retsplejeprincip, som hedder offentlighedsprincippet, og jeg vil gerne spørge, om det er overvejet, i hvilket omfang et offentlighedsprincip på dette område stemmer med partens interesse. Bør offentlighedsprincippet gælde principielt for disse møder med adgang til eventuelt efter begæring at lukke dørene — der kan jo komme forhold op, som det er i begge parter interesse at forhandle i fortrolighed — eller hvad har man tænkt sig vedrørende ekspropriationsmøderne?

Skal parterne i de møder, der er omhandlet i bestemmelserne i lovforslagets § 15 og 17, have ret til at tale i offentlighedens nærværelse, eller hvordan er det? I en tid, hvor spørgsmålet om at indføre offentlighed i dansk forvaltning er meget stærkt fremme — et brændende spørgsmål — synes jeg ikke, man kan lade dette problem ligge uomtalt på et område, hvor vi i øvrigt søger at forbedre forvaltningsretten.

Jeg tror, det er en praktisk ordning, at ekspropriationskommissionen kan tage sig af visse naboretlige problemer, som man kalder det, således som det er foreslået i bestemmelsen i lovforslagets § 20. Men reglen er ikke uden betænkelighed. Dette, at kommissionen skalskønne over sin egen egnethed, er måske ikke helt betryggende, og det spørgsmål vil jeg gerne tage op i udvalget. Her vil jeg også gerne overveje spørgsmålet om udvalgets adgang til at anbefale fri